

Arrest

nr. 76 501 van 5 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 februari 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing bij arrest d.d. 31 mei 2010.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 oktober 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent sinds 20 februari 1993 officieel gehuwd met S.(...) F.(...), en u heeft één dochter, S.(...) M.(...) (O.V. 6.492.398) die samen met u naar België gevlucht is. U woonde sinds 1994 in Starye Atagi maar uw officiële verblijfplaats was nog steeds geregistreerd in Grozny. U verklaart problemen te hebben omwille van uw man, S.(...) F.(...). Hij werkte in de bouw en werd occasioneel ingehuurd, soms voor één dag, soms voor meerdere dagen. Meestal keerde hij 's avonds terug naar uw thuis in Starye Atagi. Wanneer hij een langere werkopdracht had, bleef hij soms bij zijn vriend A.(...) slapen in Grozny maar nooit langer dan twee nachten. Echter, in maart 2004 keerde uw man niet meer terug naar huis. Sinds die dag heeft u niets meer van hem gehoord. Nadat hij enkele dagen vermist was, bent u samen met uw broer naar zijn werkplaats geweest, naar het Rode Kruis en naar een organisatie die zich bezig houdt met verdwenen personen, zonder resultaat. Uw schoonbroer, S.(...) S.(...), besloot om zelf naar zijn broer te zoeken en u ondernam geen verdere pogingen meer omdat u voor uw zieke moeder en uw kind moest zorgen. Tijdens één van zijn zoekacties werd uw schoonbroer bedreigd en hij besloot te vertrekken. U heeft geen contact meer met hem en weet niet waar hij naartoe ging. Uw problemen zijn begonnen eind augustus 2009 toen 's nachts gemaskerde en gewapende militairen uw huis binnenvielen. Ze stelden u vragen over uw man en zijn huidige verblijfplaats. De militairen doorzochten uw huis en dreigden u en uw dochter mee te nemen. U meent dat deze invallen te maken hadden met de toename van zelfmoordactivisten die zichzelf opbliezen nabij openbare plaatsen of militaire ordediensten. U was ook niet de enige die militairen over de vloer kreeg. Zo zouden nog meer families waarvan iemand spoorloos verdwenen was, het slachtoffer geworden zijn van zulke invallen. Na de inval van eind augustus 2009 bleef u in uw huis in Starye Atagi wonen, uw dochter ging eveneens naar school. Begin september 2009, vielen gemaskerde mannen voor een tweede maal uw huis binnen. Deze keer sleurden ze uw dochter uit haar bed, plaatsten haar tegen de muur en richtten een geweer op haar. U kreeg een slag in uw zij, viel tegen een scherpe kant en verloor het bewustzijn. Toen u terug bijkwam, zeiden de militairen tegen u dat ze nog gingen terugkomen. Omwille van de slag op uw hoofd besloot u naar het ziekenhuis te gaan waar u verschillende testen onderging. U bleek een hartaanval gehad te hebben omwille van de stress van deze gebeurtenissen. Uw broers besloten dat u moest vertrekken en kochten treintickets voor u. Enkele dagen later, op 11 september 2009 ging u vervolgens per trein van Grozny tot Polen waar u asiel aanvraag op 15 september 2011. U wachtte uw resultaat niet af omdat u zich niet veilig voelde in Polen en vroeg vervolgens in België op 21 september 2011 asiel aan. Polen was vervolgens akkoord met de overname van uw dossier maar deze beslissing werd later verbroken door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 31 mei 2010 omwille van medische problemen. U diende vervolgens op 15 juli 2010 opnieuw een asielaanvraag in. Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst, is uw oudste broer, S.(...) R.(...) overleden ten gevolge van een hartaanval. Hij werd na uw vertrek verschillende malen lastig gevallen door de autoriteiten en u meent dat hij hierdoor ziek geworden was. U heeft nog steeds contact met uw jongere broer, S.(...) R.(...). U verklaarde eveneens dat uw schoonbroer S.(...) S.(...) reeds vele jaren in België verblijft maar u verklaart zijn status niet te weten, noch weet u of zijn problemen waarvoor hij asiel aanvraag iets te maken hebben met uw problemen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: de binnenlandse paspoorten en geboorteaktes van u en uw dochter, uw huwelijksakte, attest van onderwijs, treintickets en drie medische attesten. Ook legt u een eigen verklaring neer met betrekking tot uw problemen en de overlijdensakte van uw broer S.(...) R.(...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals

afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U vreest voor uw leven en dat van uw dochter omwille van de problemen die u had met de autoriteiten in uw land van herkomst wegens de verdwijning van uw man in maart 2004. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen. Vooreerst moet gewezen worden op het onlogisch en disproportioneel karakter van de door u aangehaalde vervolgingen. U verklaart dat uw man in 2004 spoorloos is verdwenen. In augustus 2009 kwamen militairen langs waarbij u en uw kinderen op ernstige wijze werd bedreigd, geïntimideerd en geslagen, enkel en alleen om uw man te zoeken die al 5 jaar spoorloos is. Doordat deze handelingen onlogisch blijken en de vervolgingen niet in verhouding staan tot de redenen (te achterhalen waar uw man is), kan reeds ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten. Uw verklaringen hieromtrent dat in die periode veel zelfmoordaanslagen waren en andere gezinnen met een gelijkaardig profiel dezelfde problemen kenden (CGVS,p.21) is onvoldoende om het grote tijdsinterval en de intensiteit van de vervolgingen aannemelijk te maken. Bovendien baseert u zich op geruchten en kent u persoonlijk geen andere gezinnen (CGVS,p.22). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over de elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnt. Zo kan u zich de naam van de organisatie tot wie u zich wendde na de verdwijning van uw man niet meer herinneren.(CGVS p. 17) Daarenboven weet u niet tot welke organisaties uw schoonbroer, S.(...) S.(...), zich wendde in zijn zoektocht naar uw man, noch wat zijn precieze problemen waren ten gevolge van deze zoektocht en waardoor hij vluchtte uit zijn land van herkomst. (CGVS p. 18 en 19) Eveneens kan u niet zeggen door wie hij bedreigd werd. (CGVS p. 18) U verklaart uw geringe kennis over de handelingen en problemen van uw schoonbroer door het feit dat hij u niets vertelde aangezien het volgens hem beter zou zijn als u er niets over zou weten. (CGVS p. 18 en 19) Tot slot verklaart u dat uw oudere broer R.(...) problemen kende omwille van uw problemen, maar opnieuw blijft u zeer vaag betreffende de details van deze problemen. Zo weet u dat ze bij hem langs kwamen maar wanneer kan u niet zeggen. (CGVS p. 25) Voorts weet u niet of uw broer ook effectief werd meegenomen door de autoriteiten. (CGVS p. 26) Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze opmerkelijke vaagheden met betrekking tot de kern van uw asielaanvraag niet. Redelijkerwijs mag men immers van een slachtoffer van dergelijke wandaden verwachten dat zij tenminste de kernelementen van zulke gebeurtenissen onthoudt. De vaststelling dat uw kennis betreffende verschillende cruciale elementen van uw asielaanvraag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate. Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehold door uw houding die het de asielinstanties niet toelaat om de concrete omstandigheden van uw asielproblemen te achterhalen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn eigen problemen alsook de evolutie ervan, hetgeen in casu niet het geval is. Zo verklaart u dat u niet weet of u momenteel officieel gezocht wordt door de autoriteiten in uw land van herkomst, noch kan u zeggen of u algemeen gezocht wordt. (CGVS p. 27) Dit is des te opmerkelijker aangezien u nog steeds contact heeft met uw broer R.(...) S.(...), die in Starje Atagi verblijft. (CGVS p. 5) Ook uw ontoereikende kennis betreffende de problemen van uw andere broer, R.(...) S.(...) zijn omwille van dezelfde reden onaannemelijk aangezien u, zonder veel moeite, via R.(...) aan informatie kon geraken hetgeen u nagelaten heeft. Daarenboven verklaart u met betrekking tot de verdwijning van uw man dat één van zijn broers, S.(...) S.(...), in België verblijft. Echter, u heeft geen enkel contact met hem hetgeen vreemd is aangezien hij u meer informatie zou kunnen geven over uw man, alsook u eventueel in contact zou kunnen brengen met zijn broer, uw schoonbroer, S.(...) S.(...). (CGVS p. 12 en 27) Hierdoor zou u misschien meer te weten kunnen komen over S.(...)'s zoektocht naar uw man en de problemen die hij daardoor gekend heeft. Ook dit heeft u nagelaten. Het niet achterhalen van informatie wijst op onverschilligheid jegens uw eigen situatie alsook op grove desinteresse voor de situatie en problemen van uw broer, R.(...), hetgeen onaannemelijk is voor het Commissariaat-generaal. Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt hierdoor verder ondermijnd. Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaart gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de invallen bij uw thuis, de verdwijning of zoektocht naar uw man of de problemen van uw broer R.(...). (CGVS p. 17, 19, 22) Bovendien verklaarde u een hartaanval gekregen te hebben ten gevolge van de tweede inval, waarna u verschillende testen in het ziekenhuis onderging. (CGVS p. 23 en 24) Echter, gevraagd naar enig document betreffende deze problemen, stelt u dat u een medisch attest had maar dat u dit nu niet meer hebt. (CGVS p. 24) U hebt het thuis achtergelaten, maar u weet niet precies waar,

noch weet u of het er nog steeds is aangezien jullie zulke documenten niet bewaren. (CGVS p. 25) Er werd u gevraagd om deze documenten alsnog binnen vijf werkdagen aan het Commissariaat-generaal over te maken maar bij het verstrijken van de termijn werd echter niets ontvangen. Uw gebrek aan medewerking ondergraaft eveneens uw geloofwaardigheid. Tot slot wil het Commissariaat-generaal nog een aantal punten opmerken. Vooreerst staan uw verklaringen en handelingen haaks op de vrees die u verklaarde te hebben in uw land van herkomst. Zo stelt u dat uw dochter nog naar school ging na de eerste inval bij uw thuis eind augustus. (CGVS p. 22) Volgens u omdat u de autoriteiten niet geloofden toen ze u waarschuwden dat ze gingen terugkeren. U dacht enkel dat ze u bang wilden maken. (CGVS p. 22) Eveneens verbleef u in de dagen tussen de tweede inval en uw vlucht uit uw land van herkomst, waarvan u verklaarde dat het enkele dagen waren, bij uw thuis in Starye Atagi. (CGVS p. 24 en 25) Het is op zijn minst opmerkelijk dat u toch in hetzelfde huis verblijft tot aan uw vlucht hoewel u verklaarde te vrezen voor uw leven en dat van uw dochter ten gevolge van deze invallen. (CGVS p. 12) U verklaart dit door te stellen dat u dacht dat de autoriteiten op uw propiska-adres in Grozny zouden langskomen, hetgeen des te vreemder is aangezien ze zopas twee keer in uw huis in Starye Atagi waren binnengevallen en dus duidelijk wisten dat u daar verbleef. (CGVS p. 25) Daarenboven stelt u dat uw broer R.(...) gestorven was aan een hartaanval ten gevolge van zijn vele ondervragingen omwille van uw problemen maar opnieuw heeft u geen enkel bewijs betreffende zijn ondervragingen. (CGVS p. 5) Tot slot wil het Commissariaat-generaal opmerken dat uw schoonbroer, S.(...) S.(...) (O.V. 5.489.075) asiel aanvraag in België op 29 juli 2003 en erkend werd als vluchteling in 2005. U weet niet of uw problemen gerelateerd zijn aan zijn problemen, u heeft er nooit met hem over gepraat. (CGVS p. 27). Alleszins zijn er geen aanwijzingen dat uw problemen (deels) gerelateerd zijn aan deze van uw broer. Uit uw verklaringen blijkt dat de reden voor uw problemen te maken hebben met uw echtgenoot. De documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De binnenlandse paspoorten en geboorteaktes van u en uw dochter en uw huwelijksakte bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk het attest van onderwijs, de treintickets en de overlijdensakte van uw broer S.(...) R.(...), bevatten gegevens die evenmin betwist worden. Aangaande de overlijdensakte kan nogt opgemerkt worden dat hieruit niet kan opgemaakt worden hij overleden is ten gevolge van een hartstilstand die op zijn beurt het gevolg is van meerdere bezoeken van de autoriteiten aan uw broer, zoals u beweerde (CGVS,p.5). Uw eigen schriftelijke verklaring met betrekking tot uw problemen heeft geen bewijswaarde. Aangaande de geheugenproblemen waarvan u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte en de drie medische attesten die u voorlegt, moet worden opgemerkt dat deze medische attesten geenszins stellen dat u aan deze problemen zou lijden. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen betreffende uw asielproblemen hieraan te wijten zouden zijn. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster stelt hierbij het volgende:

“(...)

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde vervolgingen onlogisch en disproportioneel zijn. Eiseres verklaarde dat in 2004 haar man spoorloos verdween. In augustus 2009 kwamen militairen langs bij eiseres en haar kinderen en eiseres werden op ernstige wijze bedreigd, geïntimideerd en geslagen enkel en alleen om haar man te zoeken die al 5 Jaar spoorloos verdwenen is. Dit zou onlogisch zijn omdat ze niet in proportie staan met de reden (achterhalen waar haar man is); Dat eiseres nochtans verklaarde dat er in die periode veel zelfmoordaanslagen gebeurde en andere gezinnen ook zulke problemen kenden; Dat men niet uit het oog mag verliezen dat de autoriteiten wellicht verwachtten dat de echtgenoot van eiseres zich aansloot bij de rebellen en zij hem misschien nog hielp; Dat het bovendien mogelijk is dat de autoriteiten de echtgenoot van eiseres uit te weg ruimden en willen vermijden dat zij dat te weten zou komen; Dat het bovendien algemeen geweten is dat de autoriteiten dat de autoriteiten steeds zeer repressief en gewelddadig reageren op rebellen en dus zeker indien zij vermoeden dat de man van eiseres een zelfmoordterrorist zou zijn: Dat het geweld naar eiseres toe zou kunnen dienen als hebbende een ontradend effect naar anderen die overwegen zich aan te sluiten bij de rebellen en eventueel zelfmoordaanslagen te zullen plegen.

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat eiseres onaannemelijk vaag zou blijven over de elementen die de kern van haar asielaanspraak zouden uitmaken, wat haar geloofwaardigheid zou aantasten omdat zich de naam van de organisatie niet meer kan herinneren tot wie zij zich wendde; Dat eiseres zich gewoon de naam van de organisatie niet herinnert; Dat het CGVS op geen enkel moment de vraag heeft gesteld hoe deze organisatie heette; Neen, integendeel. Er wordt haar gevraagd “u vertelde dat u nog naar organisaties ging. Vertel daar eens meer over”; Dat eiseres daarop antwoordde “ik heb me ook tot een organisatie gewend die zich bezighoudt met spoorloos verdwenen personen maar ik ken de naam niet meer. Ik heb daar zijn gegevens achtergelaten. Ik dacht dat zij mij zouden helpen. misschien zat hij in de gevangenis; Dat er moet worden vastgesteld dat het CGVS hier niet verder op doorvroeg; Dat eiseres er dus vanuit ging dat dit voldoende informatie was voor het CGVS; zeker nu zij daarvoor een hele uitleg vertelde dat zij ook naar het Rode Kruis ging en dat daar aan de deur van de ingang een lijst met namen van personen die ze gevonden hebben stond. Dat de naam van haar man daar niet tussen hing. Dat zij binnenging. Dat er haar werd gevraagd na 2 weken terug te komen. Dat ze daar alles kon vertellen over haar situatie. Dat eiseres ook na 2 weken terugging; Dat de naam van deze organisatie een mensenrechtenorganisatie - Memorial was; Dat eiseres deze naam op consultaties bij raadsman al verscheidene keren vermeldde Dat eiseres deze naam gewoonweg met kon herinneren op het interview omwille van haar zenuwen en zij deed niet veel moeite om zich dat te herinneren omdat haar er niet nogmaals naar werd gevraagd Dat er bovendien op moet worden gewezen dat eiseres psychologische problemen aan haar trauma's heeft overgehouden: zij lijdt aan een ernstige depressie en slaapstoornissen, zij heeft post traumatische stress, migraine en hypertensie: Dit wordt geattesteerd door dokter WOODS en door dokter KRHEL psychiater (stuk 3: Dat eiseres al onmiddellijk bij her begin van het gehoor aangaf dat ze een slecht geheugen heeft en dat zij medicijnen en problemen heeft om dingen te herinneren, ook op het einde van het verhoor geeft zij dit nogmaals aan (gehoorverslag p. 2 en 29; Dat eiseres bovendien ook vreest voor haar jongere broer die nog steeds in Tsjetsjenië is, zeker nu haar oudere broer R.(...) overleden is aan een infarct na bedreigingen Dat er aldus onmogelijk kan worden volgehouden dat het spontaan vertellen dat eiseres nog naar een andere organisatie ging, zonder zich de naam te herinneren, haar geloofwaardigheid ondermijnt als het CGVS op geen enkel moment hierop terugkomt of doorvraagt; zeker nu eiseres ook op geloofwaardige wijze stelt het Rode Kruis te hebben gecontacteerd — wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken; Dat het aldus zeer eenvoudig is dit ene punt aan te halen dat onduidelijk is, zonder tijdens het verhoor hier naar duidelijkheid te vragen, wat liet CGVS had moeten doen zeker omdat eiseres dit uit eigen beweging verklaarde aan het CGVS: Dat eiseres dan zou duidelijk hebben kunnen maken zij naar het bestuur van mayor Z.(...) geweest is om haar man te zoeken, dat zijn foto's niet stond tussen de foto's van de gevangenen. Ze heeft daar haar situatie uitgelegd en men heeft haar daar gezegd dat men ging proberen haar man te zoeken; Eiseres keerde nog terug naar de administratie maar ze hebben haar niet kunnen helpen;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiseres daarenboven weet ze niet tot welke organisatie haar schoonbroer S.(...) S.(...) zich wendde in zijn zoektocht noch wat zijn precieze

problemen waren ten gevolge van deze zoektocht en waardoor hij uit zijn land van herkomst vluchtte; Dat eiseres deze problemen niet zelf meemaakte en hier dus weinig informatie over heeft en deze alleen afgeleid is; Dat zij reeds duidelijk maakte dat haar schoonbroer haar niet veel wou vertellen, wat nochtans bijna de enige manier is om aan informatie over zijn problemen te komen; Dat eiseres navraag zal doen om dit verder te weten te komen;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiseres verklaarde dat haar broer R.(...) problemen kende maar dat ze vaag zou blijven, ze weet dat ze langskwamen, maar niet wanneer en eiseres zou verklaard hebben dat ze niet wist of haar broer ook effectief werd meegenomen door de autoriteiten; Dat eiseres verklaard heeft dat de autoriteiten verschillende keren bij haar broer zijn langs geweest en ze dat ook verteld heeft aan het CGVS; De Kadirovtsi zijn 2 tot 3 keer langs geweest en R.(...) werd geslagen met riem en bedreigd om te vertellen waar eiseres was; Dat eiseres dacht te hebben verteld op het verhoor dat R.(...) is meegenomen; haar jongste broer vertelde dat hij enkele dagen vastgehouden is; Dat zij pas door haar jongste broer ingelicht werd hierover nadat R.(...) overleden was; Dat dus nooit met R.(...) zelf daarmee heeft kunnen praten; Dat eiseres dus geen informatie "uit de eerste hand" heeft maar uit de tweede hand van haar jongere broer: Dat zij aldus niet meer informatie kan ragen; Dat het CGVS verwijt dat eiseres geen data kan geven maar dat zij louter vroegen "wanneer kwamen ze langs" en dit is een vraag is die voor interpretatie vatbaar is: kwamen ze in de voormiddag, namiddag, avond; kwamen ze in de zomer Kwamen ze in de week of het weekend; Dat eiseres hierop niet antwoordde; maar het CGVS heeft de vraag niet herhaald en is hierop niet doorgegaan; Dat eiseres nochtans, in het begin van het interview reeds zei dat ze veel problemen heeft om data te onthouden; Dat er van het CGVS aldus kan verwacht worden dat, als ze dit effectief wouden weten, ze hier nogmaals rustig achter vroegen, eiseres de tijd latend om dit zich te herinneren;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiseres geen moeite deed om informatie te verkrijgen omtrent haar eigen problemen alsook de evolutie ervan. Eiseres verklaarde immers dat ze niet weet of ze officieel gezocht wordt door de autoriteiten en of ze anders algemeen gezocht wordt wat vreemd zou moeten zijn omdat ze nog contact heeft met haar broer; het is vreemd dat ze weinig informatie heeft over haar broer R.(...) en het is vreemd dat ze geen contact opzoekt met de familie van haar man die in België woont en die misschien meer informatie zou kunnen geven; Dat deze argumenten volkomen onterecht zijn; Dat eiseres geen informatie over R.(...) kon geven is omdat zij pas op de hoogte werd gebracht van zijn problemen nadat hij gestorven was en dat eiseres zich nu zeer schuldig voelt over zijn overlijden; Dat zij, aldus, geen informatie uit de eerste hand kon krijgen en zij dus onmogelijk goed geïnformeerd kon zijn; Dat de reden is waarom ze weinig informatie kon geven: ze werd niet uit de eerste hand geïnformeerd, ze moest zich pas na het overlijden informeren en dit zorgt ervoor dat naar informatie vragen zeer pijnlijk is daar eiseres zich schuldig voelt; Dat haar jongste broer al 2 keer geopereerd is aan zijn hoofd en hij geestelijk gestoord is en hij stottert; Dat dit natuurlijk de Communicatie helemaal niet bevordert. Dat haar jongste broer haar herhaaldelijk vraagt met terug te komen; Dat hij haar vertelde dat de Kadirovtsi al eens zijn langs geweest maar dat ze hem niet mishandeld hebben: Dat haar jongste broer ziek is en dit waarschijnlijk de reden is dat de Kadirovtsi hem met rust laten: Dat eiseres geen regelmatig contact heeft met haar schoonbroer die in België woont; Dat het CGVS deze relatie in zijn context moet plaatsen zeker wat betreft de hulp die deze man zou kunnen bieden; Inderdaad: deze man is in 2005 naar België gevlucht, het moment waarop de man van eiseres verdween. Deze man heeft niets gedaan om haar echtgenoot te helpen zoeken. Dat eiseres hem gevraagd heeft of S.(...) meer informatie had maar dat hij hier ontkennend op antwoordde; Dat aan eiseres aldus wordt verweten geen contact te hebben gehad met mensen die haar niet konden helpen, terwijl zij wel degelijk contact met deze mensen had en wist dat zij haar met konden helpen; Dat dit aldus geen afbreuk kan doen aan het asielrelaas van eiseres;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de gedragingen van eiseres haaks zouden staan op de vrees omdat eiseres haar dochter nog naar school ging na de eerste inval hij eiseres eind augustus: Dat eiseres evenwel reeds verklaarde dat ze de autoriteiten niet geloofden toen ze zeiden dat ze terug zouden keren; Dat eiseres dacht dat ze haar gewoon wouden intimideren Dat de dochter van eiseres aldus nog naar school ging na de eerste inval; Dat de Kadyrovtsi 's nachts kwamen; Dat haar dochtertje niet naar school ging na de tweede aanval;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat er een gebrek aan vrees zou zijn omdat eiseres in haar huis bleef wonen tot aan haar vlucht; Dat eiseres er alles aan heeft gedaan om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken: Dat het CGVS de gebeurtenissen niet in de juiste context plaatst, immers, eiseres wat toen ziek en werd thuis door haar schoonzus, verpleegster, verzorgd; Dat eiseres amper 3 dagen thuis gebleven is! Dat eiseres nog naar het ziekenhuis is geweest omdat ze een hartaanval had om bijkomende testen te doen; Dat men eiseres in het ziekenhuis wou houden maar dat zij daarvoor veel te bang was;

Immers, er dient ook te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "Burden of proof in refugee claims". In de eerste plaats mag het duidelijk

zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat "wie iets beweert dit ook moet bewijzen". Zoals reeds gezegd is eiser het hier mee eens. Evenwel zegt deze nota letterlijk "credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts , and therefore is, on balance. capable of being believed" Met andere woorden, een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijzen kan voorleggen.

In de eerste plaats blijkt het CGVS dus met in staat te zijn om te stellen dat de eiseres zich tegenspreekt.

In de tweede plaats kan het CGVS ook met hard maken dat de eiseres anderen tegenspreekt.

In de derde plaats kan het CGVS nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met de asielrelaas van de eiseres.

In de vierde plaats interpreteert het CGVS de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen (o.a. dat eiseres weinig info kan geven over R.(...), etc...). Deze interpretatie staat haaks op de werkelijkheid: eiseres heeft wel degelijk een vrees voor vervolging.

In de vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van de eiseres coherent en plausibel zijn. Het mag duidelijk zijn dat deze verklaring niet haaks staat op enige algemeen geweten informatie. Tenslotte dient zich de vraag te worden gesteld welke bewijzen het CGVS dan wenst ter ondersteuning van dit verhaal, liet is eiseres niet duidelijk welke bewijzen hij redelijkerwijze zou kunnen aanbrengen in deze situatie maar zij zal alsnog zoveel mogelijk documenten trachten te verzamelen!

Nergens. maar dan ook nergens in de motivering van het CGVS stelt deze dat er sprake is van een incoherent asielrelaas. Integendeel het enige wat het CGVS stelt is dat er geen geloofwaardig relaas zou zijn. Nergens in de motivering haalt het CGVS ook maar één relevante tegenstrijdigheid aan. Dit terwijl m zo goed als alle andere motiveringen van het CGVS in andere zaken dit wel gebeurt!

Louter en alleen het coherent asielrelaas van cliënten is met andere woorden voldoende om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van hun vrees voor vervolgingen, dit conform de vaststaande rechtspraak van uw Raad volgens dewelke: (...)

In het dossier van de eiser moet worden toepassing gemaakt van deze rechtspraak gezien zijn geloofwaardigheid vaststaat op basis van zijn geloofwaardige, plausibele gedetailleerde en coherente verklaring die bovendien wordt ondersteund en niet tegengesproken door de objectieve informatie verkregen door de tegenpartij;

Overwegende dat de bestreden beslissing, voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, 2, c) naar informatie verwijst waaruit zou blijken dat er geen beroep kan worden gedaan op dit artikel.

Overwegende dat bovendien het CGVS zich er nogal snel vanaf maakt om te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden toegekend of artikel moet worden toegepast; Dat het CGVS evenwel bijvoorbeeld geen rekening houdt met de reële situatie in Tsjetsjenië nog steeds met verbeterd is; Dat er evenwel kan verwezen worden naar de volgende rapporten die aantonen dat eiser het recht heeft om als vluchteling erkend te worden in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève of dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend; In Tsjetsjenië en Dagestan is de situatie dusdanig dat er kan gesproken worden dat er een risico op doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is, ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict Er dient te worden gesteld dat zulk conflict in Tsjetsjenië bestaat. De Raad oordeelde reeds in het verleden dat, een land waarin een gewapend conflict heerste en waar een wapenstilstand heerst, dit niet onmiddellijk impliceert dat het conflict beëindigd werd. Dit is het zelfde in het geval van een officieel staak het vuren. Het einde van een conflict dient gepaard te gaan met een ontmanteling van de organisaties en een waarachtige ontwapening die zal leiden tot een duurzame vrede op het grondgebied. De rapporten betreffende Tsjetsjenië laten niet toe te oordelen dat er sprake is van een duurzame vrede. Schendingen van de mensenrechten door rebellen, Russische militairen en Russische milities zijn legio. Er kan niet gevraagd worden aan de eisers dat zij het risico op ernstige aanslagen individualiseren. Voor wat betreft artikel 15.C heeft het Europees Hof van Justitie op 17 februari 2009 gesteld dat er geen individualisatie kon worden geëist. Voor wat betreft het artikel 15 A en 15 B zoals omgezet in artikel 48/4, kan er evenmin een individualisatie van de rees worden geëist. De vereiste van zwaarwegende gronden getuigt van de band russen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM en de rechtspraak staat toe om de inhoud van artikel 48, 4 van de wet van 15 december 1980 te verduidelijken alsook artikel 15 van de Richtlijn. Het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wordt immers expliciet geveiseerd. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit verbod is absoluut en beschermt de persoon, ongeacht zijn eigen gedrag!

Vervolgens kan men zich de vraag stellen of artikel 3 EVRM een geïndividualiseerde vrees vraagt. Het antwoord hierop is negatief. In de zaak Salah Sheeck of N.A. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 11 januari 200, Salah Sheekj t. Nederland, nr. 1948/04, r.o. 148; EHRM, 17 juli 2008, N.A. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, no. 115 116) maakt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een uitzondering op de geïndividualiseerde risico's als de verzoekende partij deel uitmaakt van een groep die specifiek geïndividualiseerd wordt zoals bijvoorbeeld de clan waartoe Salah Sheeck in Somalië toe behoorde of als het geweld dusdanig ernstig en gegeneraliseerd is dat dit niet meer geïndividualiseerd hoeft te worden. In het arrest M.S.S. (EHRM (Grote Kamer), 21 januari 2011, MSS. t. België en Griekenland, nr. 60696/09, no. 359) veegt het EHRM het argument van tafel over het geïndividualiseerde risico "Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne tait pas l'obstacle au caractère individualisé du risque invoqué. dus lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable".

Het CGVS meent dat de situatie in Tsjetsjenië positief is geëvolueerd zodat er geen bescherming moet worden gebaseerd op basis van artikel 1 van het Verdrag van Genève noch op basis van de subsidiaire bescherming. Nochtans gaat deze stelling in tegen alle nieuwe informatie en rapporten over Caucasus. Verschillende internationale waarnemers en rapporten die beschikbaar zijn spreken over een jaar 2009 dat extreem gewelddadig was in bvb. Daghestan met reacties van de politie van Daghestan die zeer hard was en waarbij het gebruik van wapens niet geschuwd werd. Dezelfde informatie is eveneens beschikbaar voor het jaar 2010. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerspiegelt bovendien deze waarnemingen in haar eigen rechtspraak."

Verzoekster citeert een artikel van caucaz.com en stelt daarbij dat lokale ordediensten middelen en geweld op onwettige wijze gebruiken en hiervoor niet gestraft worden. Bovendien blijkt uit een artikel die verzoekster citeert dat de president de FSB de opdracht gaf om de gewelddadige politiek ten aanzien van terroristen verder te zetten. Er wordt in zijn toespraak geen rekening gehouden met inmenging van mensenrechtenwaarnemers. Eenieder waarvan geacht wordt ook maar enige band te hebben met rebellen, wordt geïndividualiseerd. Verzoekster citeert verder een artikel van dezelfde website dat een bevestiging zou zijn van dit gegeneraliseerde geweld. Verzoekster citeert ook een artikel uit Le Monde en stelt daarbij dat de situatie van personen die geacht worden opposanten of extremisten te zijn, er niet op vooruit gaat. Daarnaast citeert ze een rapport van OSAR, die volgens haar de informatie van de commissaris-generaal tegenspreekt. Uit dit rapport blijkt namelijk dat de situatie in de noordelijke Caucasus verslechterde sinds 2009.

Verzoekster haalt tevens de rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Hierover stelt ze:

"Verscheidene arresten werden geveld door het EHRM waarin Rusland werd veroordeeld voor de behandeling van de problematiek in de noordelijke Caucasus. Heel specifiek bijvoorbeeld voor wat betreft de onheuse behandeling van vrouwen, geweld tegen vrouwen, de gevolgen ervan en de oorzaken ervan. Hiervoor werd een rapport door de speciale gezant van de Verenigde Naties opgesteld daterend van 2 juni 2010 (Abar HRC/14/22/ADD.1 — UN Human Rights Council). Dit rapport maakt gewag van het geweld tegen vrouwen, de kidnapping, moorden, en schendingen van de mensenrechten, de gedwongen verdwijningen in de Tsjetsjeense Republiek. Tientallen moorden op vrouwen werden reeds gerapporteerd. Ook het rapport van Amnesty International, van 29 mei 2010 verwijst naar de verschillende mensenrechtenschendingen en een klimaat van straffeloosheid. Schendingen van mensenrechten vermenigvuldigen zich in de noordelijke Caucasus zonder dat enig nuttig of effectief beroep mogelijk is. De schendingen die gerapporteerd worden vinden ook plaats in de context van de strijd tegen het terrorisme. Journalisten, lokale leden van organisaties, mensenrechtenorganisaties en burgers die zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevinden worden lastig gevallen en worden geïntimideerd en bedreigd. Met een arrest van 27 mei 2010 in een zaak KHUTSAYEV e.a. t. Rusland (nr. 16622/05) werd Rusland door het EHRM veroordeeld voor een schending van artikel 2 (recht op leven), artikel 3 (verbod op foltering en inhumane en vernederende behandeling, artikel 5 (verbod op willekeurige arrestatie), artikel 8 (recht op privéleven, recht op eigendom) en artikel 13 juncto 2,8 en 1 van het Eerste Protocol (recht op een effectief rechtsmiddel). Het betrof een ' Tsjetsjeense familie dien in Gekhi woonde waarvan een deel van de familieleden werden gearresteerd door een gewapende groep die met een Russisch accent spraken. Deze mensen verdwenen later, sommigen werden geslagen op het moment van hun aanhouding."

Verzoekster wijst tevens naar een Rapport van de "Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa" en stelt:

« Er kan verwezen worden naar een Rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa (document 12276) genoemd «Recours juridique en cas de violation des Droits de l'homme dans la région du Caucase du Nord ».

Het betreft hier een samenvatting van de schendingen van de mensenrechten zoals ontvankelijk en gegrond verklaard door de Raad van Europa. Er wordt zelfs verklaard dat de situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetsjië en Daghestan het meest ernstig is voor wat betreft schendingen van de mensenrechten en het behoud van de Rechtstaat in heel de geografische zonde die de Raad van Europa bestrijkt. In Daghestan, bijvoorbeeld, reageren de veiligheidsdiensten op illegale wijze op terroristische acties. Het vredige samenleven tussen moslims, christenen en joden gebaseerd op wederzijdse tolerantie riskeert bedreigd te worden door extremisme en onaangepaste reacties van de autoriteiten. Dit rapport maakt eveneens duidelijk dat het EHRM in maar liefst 15u (!!!) arresten Rusland veroordeelde i oor schendingen van de mensenrechten in deze regio en het onderlijnt het belang van een snelle en absolute werking van deze arresten.

Dit rapport bevat verschillende voorstellen tot resoluties, waaronder een resolutie waarin wordt vastgesteld dat de Russische autoriteiten in een groot aantal zaken zelf rechtstreeks verantwoordelijk is voor schendingen op het recht op 1even en het verbod van foltering. Er wordt in dit rapport vaak vastgesteld dat een effectief onderzoek ontbreekt als de veiligheidsdiensten verdacht worden van schendingen van het EVRM en waar zij verantwoordelijk worden geacht van foltering en arrestaties. Bovendien werd in een groot aantal zaken geoordeeld dat de veiligheidsdiensten familieleden of bekenden van gearresteerden inhumain en vernederend behandelden in de zin van artikel 3 EVRM. Op p. 10 § 11 van het rapport onderlijnt de commissie « Dans les trois Républiques, nous avons aussi rencontré les familles de dizaines de jeunes gens disparus, enlevés, torturés ou assassinés. [...] Lorsqu'on est en présence d'indices concrets que des membres des forces de l'ordre sont impliqués dans des actes de tortures et de meurtres, il est impératif de les dénoncer » . Bovendien benadrukt dit rapport dat de Russische autoriteiten malafide praktijken toepasten op personen die hun zaak voor het EHRM brachten. In een bepaalde zaak werd bovendien de verzoeker en heel de familie van de verzoeker uitgemoord. Het is duidelijk dat dit mensen die een asielaanvraag indienen en daarbij de gruweligheden van de autoriteiten uiteenzetten aan het denken zet. Het is immers zeer waarschijnlijk dat hun hetzelfde lot beschoren is bij een gedwongen terugkeer. In Daghestan (paragraaf 37 p.18), werden tussen 2006 en 2009 maar liefst 671 (!!!) personen gedepoteerd. Daarvan werden in 2009 ongeveer 188 mensen gedepoteerd. Daarvan werd 60 mensen opgepakt door mensen in camouflage die zouden samenwerken met de veiligheidsdiensten. Er werden 12 lijken gevonden. Dit aantal ligt des te hoger gezien het feit van de lage bevolkingsgraad in deze regio!! Bovendien weerspiegelen deze feiten maar een beperkt aantal gevallen en ligt het werkelijk cijfer hoger.»

Verzoekster haalt ook een getuigenis van het Centrum voor bescherming van de Mensenrechten van 15 januari 2010 (Bijlage verzoekschrift, stuk 4) aan en stelt hierover dat dit rapport duidelijk maakt hoe mensenrechtenactivisten onderdrukt worden en hoe Tsjetsjenen die terugkeren opgesloten worden. Daarnaast haalt ze de Country Report on Human Right Practices – Russia aan en voegt dit ook toe aan het verzoekschrift (Bijlage verzoekschrift, stuk 5). Ze stelt dat de Verenigde Staten de recente problemen, namelijk de willekeurige moorden, bevestigen en citeert het desbetreffende stuk. Ze citeert tevens gevallen waar er geen grondig of geen onderzoek is gebeurd. Ze besluit dat er een klimaat van straffeloosheid en van arbitrair geweld heerst. Verder citeert ze het stuk dat handelt over politiek gemotiveerde verdwijningen, de passages die handelen over het feit dat overheden betrokken zijn bij folteringen, het stuk waarin vermeld wordt dat journalisten worden bedreigd en mishandeld, het deel over politieke gevangenen, de veroordelingen en zaken voor het EHRM, het deel waar aangetoond wordt dat het arbitrair geweld nog steeds wijd verspreid is en zelfs toeneemt, de alinea waarbij vermeld wordt dat ontvoeringen nog steeds doorgaan en tenslotte citeert ze de passages waarin vermeld wordt dat in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan nog steeds geweld door de autoriteiten plaatsvindt. Verzoekster wijst tenslotte op het recent karakter van het rapport.

Verzoekster voegt ook de ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally, van maart 2011 toe (Bijlage Verzoekschrift, stuk 6) en stelt hierover dat dit rapport verschillende keren melding maakt van de problemen in de noordelijke Caucasus. Ze citeert enkele passages uit het rapport. Ze wil hiermee duidelijk maken dat misdaden niet genoeg gemeld worden omwille van de angst waarin mensen leven. Het rapport maakt ook melding van verdwijningen en spreekt zelfs van een toename hiervan. Verzoekster besluit dat de noordelijke Caucasus zich nog steeds in staat van oorlog bevindt.

Tenslotte verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus toegekend werd. Ze citeert een arrest van 2009 waarbij de context in Dagestan werd toegelicht.

Verzoekster besluit het volgende:

“Er dient uit deze informatie afgeleid te worden dat de verbetering van de situatie in de noordelijke Caucasus volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie. De vrees in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië zijn duidelijk gegrond en de bestreden beslissing moet aldus, indien hoofden vernietigd worden. Dat eiseres haar asielrelaas duidelijk dit willekeurig geweld weerspiegelt en dus niet alleen naar algemene rapporten verwijzen maar ook in concreto kan aantonen slachtoffer te zijn geweest van deze gruwelijkheden en bovendien, omwille van haar etnische origine, aan kunnen tonen in de toekomst nog slachtoffer te zullen zijn hiervan;”

Verzoekster voegt –naast de rapporten die al besproken werden in het verzoekschrift- medische getuigschriften van dokter K. en dokter W. toe aan het verzoekschrift.

2.2. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 48/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), is het middel niet ontvankelijk aangezien artikel 48/1 van de vreemdelingenwet niet bestaat. Waar in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist het middel juridische grondslag. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst gewezen op de noodzaak van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming omwille van de complexiteit van de situatie in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal acht het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig omwille van het onlogische en disproportionele karakter van de vervolging. Het tijdsinterval en de intensiteit van de vervolgingen staan luidens de bestreden beslissing niet in verhouding tot de redenen voor de bedreigingen. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster onaannemelijk vaag blijft over de elementen die de kern van haar relaas raken, zoals de organisaties waartoe zij en haar schoonbroer zich hadden gewend. Ten derde wordt in de beslissing gewezen op de houding van verzoekster die de asielinstanties niet toelaat om de concrete omstandigheden van haar asielproblemen te achterhalen. Zo wijst de commissaris-generaal op het feit dat zij geen pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen, hoewel ze nog contact heeft met haar broer in Starye Atagi en haar schoonbroer in België verblijft, wat wijst op onverschilligheid jegens haar eigen situatie alsook op grove desinteresse voor de situatie en problemen van haar broer. Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt van de problemen die ze verklaart gekend te hebben en dat haar handelingen haaks staan op een vrees voor vervolging omdat haar dochter nog naar school ging en zijzelf thuis bleef. De documenten die verzoekster neerlegt tonen volgens de commissaris-generaal elementen aan die niet betwist worden. De overlidensakte toont niet aan dat verzoeksters broer is overleden aan een hartstilstand omwille van meerdere bezoeken van de autoriteiten en verzoeksters eigen schriftelijke verklaring heeft geen bewijswaarde. Aangaande de medische attesten wordt in de beslissing gesteld dat deze niet aantonen dat verzoekster aan geheugenproblemen zou lijden. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, leidt de commissaris-generaal uit informatie af dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot het onlogisch en disproportioneel karakter van de beschreven vervolgingen, voert verzoekster aan dat zij verklaarde dat er in die periode veel zelfmoordaanslagen gebeurden en dat de autoriteiten vermoedden dat haar man een zelfmoordterrorist zou zijn waardoor zij zeer repressief reageerden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar man in de lente van 2004 verdween (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 15) en dat er in 2009 tweemaal 's nachts militairen binnenvielen die de eerste keer boeken, kleren en documenten doorzochten (*Ibid.*, p. 12) en de tweede keer haar dochter onder bedreiging met een wapen tegen de muur zetten en verzoekster zelf een slag toebrachten (*Ibid.* p. 20-23). Verzoekster verklaarde echter ook dat er tussen de verdwijning van haar man in 2004 en de inval van de militairen in 2009 niets gebeurde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 19) en ze kan, op een algemene verwijzing naar een stijging van het aantal zelfmoordaanslagen na, geen enkele rechtstreekse of concrete aanleiding opgeven waarom de militairen, meer dan 5 jaar na de verdwijning van haar echtgenoot, plots binnenvielen voor een huiszoeking in 2009 en zelfs terugkeerden en daarbij zeer driest te werk gingen (*Ibid.*, p. 22). De Raad stelt vast dat verzoekster zich ook nu beperkt tot het herhalen van haar eerdere verklaringen en het uiten van vermoedens, zoals dat de autoriteiten "wellicht" verwachtten dat haar echtgenoot zich aansloot bij de rebellen en dat het "mogelijk is" dat de autoriteiten verzoeksters echtgenoot uit de weg ruimden en willen vermijden dat zij dat te weten komt, zonder dit enigszins te staven en dus aannemelijk te maken. Het grote tijdsinterval tussen de verdwijning van haar echtgenoot en de inval enerzijds en de driestheid waarmee de militairen te werk zouden zijn gegaan anderzijds, waarvoor verzoekster geen plausibele reden kan aanduiden, doen inderdaad twifelen aan de waarachtigheid van haar verklaringen. Men zou immers kunnen verwachten dat verzoekster minstens kan aangeven waarom zij plotsklaps onder de negatieve aandacht van de autoriteiten kwam.

2.7. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij zich naar aanleiding van de verdwijning van haar man tot mensenrechtenorganisaties had gewend, maar zij bleek niet bij machte de naam van die organisatie te vernoemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 17). Ook van de organisatie tot dewelke haar schoonbroer zich had gewend, kon zij de naam niet geven (*Ibid.*, p. 17). Het feit dat er volgens verzoekster niet specifiek naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). In haar verzoekschrift geeft verzoekster aan dat zij uitgebreid beschreven heeft dat ze naar het Rode Kruis is geweest. De Raad merkt op dat de gedetailleerde beschrijving van het bezoek aan het Rode Kruis mag doen veronderstellen dat verzoekster de naam kan noemen van de organisatie die het wedervaren van haar echtgenoot zou onderzoeken, temeer daar de verdwijning van haar man de aanleiding vormde voor al haar latere problemen. De *a posteriori*-verklaring in het verzoekschrift dat de naam van de organisatie 'Memorial' is en dat ze een bezoek heeft gebracht aan het bestuur van mayor Z. doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent verzoeksters gebrekkige kennis. Verzoekster wijt de vaagheid van haar verklaringen in haar verzoekschrift aan haar psychische problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster tijdens het gehoor opmerkte dat zij aan een bepaalde stress onderhevig is en medicatie neemt om de slaap te bevorderen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 29), maar zij vermeldt niet dat dit een

verklaring vormt voor de vaagheid van de informatie die ze heeft verstrekt. Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift medische attesten toe (Verzoekschrift, bijlage 3). Een eerste medisch van dr. K. vermeldt volgende klachten: *“hoofdpijn, slaapstoornissen, nachtmerries, concentratiestoornis, stemmingsstoornis, posttraumatische stress stoornis”*. Daarnaast voegt verzoekster een medisch attest toe van dr. W. waarop volgende symptomen vermeld zijn: *“Ernstige depressie, slaapstoornissen, Post-traumatische shock, hypertensie, migraine”*. Deze medische attesten laten evenmin toe te besluiten dat de verklaringen die verzoekster ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, aangetast zijn door geheugenproblemen, waardoor de vaagheid ervan zou kunnen worden verschoond.

2.8. Met betrekking tot de problemen die haar broer Ri. zou hebben gekend, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster niet weet wanneer noch hoe vaak de autoriteiten bij hem langskwamen en dat zij niet kan verklaren waarom de autoriteiten enkel bij hem en niet bij haar andere broer langsgingen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 25-26). In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij de informatie slechts uit tweede hand heeft en dat zij geen data kan geven omdat zij deze niet kan onthouden. Nochtans zou van verzoekster een meer gedetailleerde kennis mogen worden verwacht omdat de problemen van haar broer naar haar zeggen rechtstreeks voortspruiten uit haar problemen. Met haar betoog in haar verzoekschrift heft zij de vastgestelde vaagheid van haar verklaringen niet op. Bovendien heeft zij nagelaten om zich hierover nader te informeren, hoewel zij hiervoor een aantal mogelijkheden had, waardoor zij, zoals hieronder meer uitgebreid aan bod komt, tekort is geschoten in de op haar rustende medewerkingsplicht.

2.9. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet weet of ze heden ten dage nog gezocht wordt in de Russische Federatie (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 27). Tevens heeft zij haar gebrek aan kennis betreffende de problemen van haar broer niet trachten recht te zetten door meer informatie te verkrijgen, terwijl ze nog steeds beweert contact te hebben met haar broer Ru. (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 5). Ook neemt verzoekster geen contact op met haar schoonbroer S., terwijl die nochtans in België verblijft (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 19), waardoor ze gemakkelijk meer te weten zou kunnen komen over de situatie van haar echtgenoot, wat de kernproblematiek van haar asielrelaas uitmaakt. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat ze geen informatie uit eerste hand heeft over haar oudste broer en zou ze slechts na diens overlijden op de hoogte zijn gebracht van zijn problemen. Verzoekster geeft echter aan dat zij na haar vertrek geen contact meer had met haar broer Ri. en de informatie enkel via Ru. te hebben bekomen. Aangezien verzoekster ter ondersteuning van haar asielrelaas een kopie van de overlijdensakte van haar broer Ri. neerlegde (stuk 29, Documenten, overlijdensakte broer), mag van haar toch worden verwacht dat zij meer informatie kan verschaffen over de problemen die deze heeft gekend en die zij met de hare verbindt. De mentale problemen van haar jongste broer, die verzoekster in haar verzoekschrift schetst en als rechtvaardiging voor haar beperkte kennis hanteert, werden door verzoekster tijdens haar gehoor niet als dusdanig vermeld. Ze gaf enkel aan dat haar jongste broer invalide is (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 26), maar uit niets blijkt dat deze geestesziek was. Verzoekster gaf zelfs eerder aan dat haar jongste broer Ru. haar had bijgestaan bij de zoektocht naar haar man (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 15-16), wat moeilijk te rijmen is met de geestesstoornis die zij beschrijft. Ook verzoeksters bewering dat ze geen *“regelmatig”* contact heeft met haar schoonbroer S., die in België woont en vooral, dat ze hem zou hebben gevraagd heeft of haar andere schoonbroer meer informatie had over haar echtgenoot, waarop hij ontkennend heeft geantwoord, is strijdig met wat verzoekster eerder verklaarde. Tijdens haar gehoor stelde ze namelijk dat ze helemaal geen contact had met haar schoonbroer (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 12, 27). Op grond van deze vaststellingen kan rechtsgeldig worden besloten dat verzoekster een gebrek aan medewerking heeft betoond waardoor de geloofwaardigheid van haar relaas ernstig op de helling komt te staan.

2.10. Met betrekking tot haar gedrag onmiddellijk na de vervolgingsfeiten, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de gebeurtenissen niet in de juiste context plaatst omdat zij ziek was geworden en thuis door haar schoonzus werd verzorgd en amper drie dagen thuis gebleven is. Deze uitleg is echter niet bij machte om te verklaren waarom zij, na twee brutale invallen van gemaskerde militairen, met haar dochttertje tot aan haar vertrek op haar verblijfsadres in Starye Atagi bleef (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/09/2011, p. 25). Door haar eerdere vermoeden te herhalen dat de autoriteiten plots op haar 'propiska'-adres in Grozny zouden langskomen, terwijl de invallen in Starye Atagi plaatsvonden, slaagt verzoekster er niet in, onafhankelijk van de context van haar ziekte, te verklaren

waarom zij, ondanks het gevaar, ter plaatse bleef. Dergelijk gedrag staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging.

2.11. De Raad merkt op dat verzoekster heel wat documenten neerlegde (stuk 29, Documenten), maar dat geen enkel van deze stukken een concrete aanwijzing bevat van de beweerde vervolgingsfeiten. Verzoekster kan weliswaar worden bijgetreden waar zij stelt dat verklaringen kunnen volstaan als bewijs in het kader van de asielpcedure, maar zij gaat eraan voorbij dat haar verklaringen te vaag en niet geloofwaardig zijn en dat zij bovendien is tekortgeschoten in de op haar rustende medewerkingsplicht. De commissaris-generaal kon op goede gronden tot het besluit komen dat haar relaas ongeloofwaardig is. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, met name een verslag van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial', een landenrapport van het Department of State van de Verenigde Staten over mensenrechtenpraktijken van 2010 en de ECRE Guidelines met betrekking tot Tsjetsjeense vluchtelingen in Europa (Verzoekschrift, bijlagen 4-6), op haar persoonlijke situatie betrekking hebben en hierin een bewijs kan worden gevonden dat zij als vluchteling moet worden erkend of aan haar de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.12. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag, kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. In zoverre verzoekster zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat zijn *"(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Verzoekster haalt verschillende rapporten aan om het besluit van het Commissariaat-generaal tegen te spreken. Het betreft informatie afkomstig van Caucaz.com, 'Le monde' en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en 'Amnesty International', een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het 'Country Report on Human Rights Practices – Russia' en 'ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...'. Met deze verwijzing naar algemene rapporten slaagt verzoekster er echter niet in de objectieve en uitgebreide informatie van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht te stellen. Bovendien betreft deze informatie de ganse noordelijke Kaukasus, terwijl de informatie van het Commissariaat-generaal specifiek de situatie in Tsjetsjenië analyseert. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en die dateert van 20 juni 2011, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 30, Landeninformatie, 'SRB

-Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 20/06/2011). Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Betreffende de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoonde dat haar situatie analoog is aan of commensurabel met deze uit de geciteerde arresten, waardoor aan deze citaten geen precedentwaarde kan worden toegedicht. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, hetgeen *in casu* op zorgvuldige wijze is gebeurd.

2.16. Er werd geen schending van artikel 1 Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN